Anul XLVIII — 12 Pagini — EXEMPLARUL In ţară 3 lei In străinătate 6 lei — 12 Pagini — Nr. 122 Luni 2 Iunie 1930

UNIVERSUL

CELE DIN URMĂ STIRI DIN LUMEA ÎNTREAGĂ

TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

ABONAMENT IN ŢARA Lei 200 pe 3 luni, Lei 380 pe 6 luni, Lei 750 pe 12 luni. Pe o lună Lei 80. In străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

ABONAMENTE la „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" „UNIVERSUL LITERAR" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 lei în ţară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Str. Brezoianu No. 9-11

TELEFON: DIRECŢIA 313/72—364/64 ADMINISTRAŢIA 313/71 SECRETARIATUL DE REDACŢIE 356/43 REDACŢIA: CORESP. CU PROVINCIA 302/98—335/31

INCĂ UNA!

Se pregăteşte învăţătorilor o lovitură de două ori nedreaptă prin înlăturarea lor dela posibilitatea de a deveni ofiţeri de rezervă.

Nedreaptă, întâi, fiindcă ei au dovedit la examenul cel mare că sunt apţi pentru această calitate: au murit pe front un mare număr de învăţători, ofiţeri de rezervă, apărând pământul strămoşesc cu o vigoare pe vecie glorioasă pentru corpul lor întreg; iar cei cari au scăpat cu viaţă, mulţi din ei răniţi, mai toţi decoraţi, unii cu „Mihai Viteazul", au afirmat admirabile însuşiri intelectuale şi morale în timpul campaniei.

Faţă de o asemenea probă supremă se mai poate discuta dacă învăţătorii trebue sau nu s'ajungă ofiţeri de rezervă?

Nedreaptă, în al doilea rând, fiindcă pregătirea culturală a învăţătorilor este suficientă pentru necesităţile ofiţerilor de rezervă, cei mai mulţi înaintând numai până la gradul de căpitan. Să nu se uite că rolul ofiţerului de rezervă se reduce în esenţa la marea chemare din timp de mobilizare, când i se cer în primul rând suflet, abnegaţie şi cunoştinţe elementare militare, de oarece concepţiile şi dispozitivele pe liniile mari de luptă revin comandamentelor superioare. Se poate susţine în mod serios că învăţătorii ar fi incapabili de aceasta?

Dar nechibzuita şi nedreapta măsură s'ar resfrînge în mod păgubitor asupra armatei însăşi, de oarece ea ar pierde un mare număr de elemente pe care se poate bizui cu nădejde, nu numai în virtutea experienţei din război, dar în vederea rezistenţei fizice pe care în mod deosebit o prezintă mulţimea învăţătorilor trăiţi la ţară, în aer liber, într'un mediu atât de prielnic sănătăţii şi moralului.

Nu ştim cine a avut această idee, dar nenorocită idee a avut.

Să loveşti în cei cari şi-au afirmat meritele militare pe câmpul de luptă şi să-i smulgi armatei căreia i-au folosit atâta, este încă una din producţiunile unei guvernări de regres, de demoralizare şi de slăbire, producţiune care va trebui negreşit înlăturată.

M. S. REGELE MIHAI I.— (După o ultima fotografie)

ACADEMIA ROMÂNĂ

Recepţia d-lui de Saint Aulaire

— Cuvântarea d-lui Ion Bianu. — Răspunsul d-lui de Saint Aulaire. — Apologia geniului românesc —

Vineri, la 3 şi jum. d. a. Academia Română a ţinut şedinţă solemnă în cinstea d-lui de Saint Aulaire şi a d-lui general Berthelot în prezenţa Înalţilor Regenţi, Patriarhul dr. Miron Cristea şi Sărăţeanu.

Şedinţa a fost prezidată de d. Ion Bianu.

Pe lângă membri Academiei, au asistat d-na şi d. Puaux ministrul Franţei, Vintilă Brătianu fost prim ministru, N. Titulescu, general Prezan, Stelian Popescu, dr. C. Angelescu.

SALUTUL D-LUI PROF. BIANU

Mulţumind Inalţilor Regenţi, cari reprezintă în mijlocul Academiei pe Augustul Rege, personificarea speranţelor şi încrederii în viitorul măreţ al patriei şi al neamului românesc, d-sa arată deosebita bucurie pe care o simte Academia ca să sărbătorească pe doi mari prieteni ai ţării, pe d-nii Saint Aulaire şi generalul Berthelot, carî au contribuit atât de mult la realizarea idealului naţional românesc.

Adresându-se d-lui de Saint-Aulaire, evocă începuturile Academiei Române la 1866, întemeiată pentru a strânge sub egida culturii naţionale toate ramurile rasei româneşti aflate sub dominaţiunea unor popoare de origini străine.

Stăruind asupra influenţei culturii franceze informarea spiritului modern românesc, aminteşte cum un strămoş al d-lui de Saint Aulaire s'a refugiat în principate, lucrând în domeniul literilor ca profesor. Este marchizul Beaupoil de Saint Aulaire, o figură deosebit de interesantă în societatea bucureşteană dela 1804 şi care doi ani mai târziu devine prim-ministru al hospodarului Ipsilante. El era un spirit luminat şi ideile sale se vor fi răspândit asupra autorului marei eterii greceşti dela 1821. Cu astfel de înaintaşi în viaţa românească şi cu marele sprijin acordat României în realizarea unităţii naţionale, d. de Saint Aulaire este primit cu toată însufleţirea în Academia Română.

RASPUNSUL D-LUI DE SAINT AULAIRE

Cu toată smerenia, dar din adâncul inimii, vă mulţumesc pentru marea cinste de a mă fi chemat printre d-voastră.

N'am să vă asigur de ataşamentul meu pentru România, de vreme ce acest ataşament este singurul meu titlu la sufragiile d-voastră.

L-aţi judecat destul de puternic pentru a înlocui ştiinţa, care este aici la ea acasă.

Legăturile pe care d-vs. le stabiliţi între d-vs. şi mine, îmi sunt cu deosebire scumpe. Ele constitue recompensa, dar tot odată şi îndemnul discret şi amical de a mă sili să merit această recompensă, forţându-mă să înţeleg România prin spirit, după cum am înţeles-o de mult şi fără sforţare, prin inimă.

Ele îmi vor fi plăcute, căci mă vor aduce după cum sper, adeseori printre d-voastră, în Capitala României, care pentru orice francez are dulcele şi paradoxalul privilegiu de a-l face să simtă mai mult ca ori unde locul pe care îl ocupă Franţa în lume şi aceasta lăsându-i totodată iluzia că nu a eşit din Franţa.

Mă regăsesc şi sunt mişcat, pe calea Victoriei, pentru că limba copilăriei mele mă ajută să mă înţeleg, aici găsind chiar maeştrii ai limbei şi ai spiritului nostru francez.

Imi întorc acum lecţiile, pe care membrul familiei mele, de care amintea eminentul vostru preşedinte, le va fi dat în timpul revoluţiei bunicilor voştri. Acest strămoş mi-a transmis afecţiunea lui pentru România.

GENIUL ROMANIEI

Dar trecând peste sentimentul meu personal, vreau să vă aduc omagiul unui alt sentiment care îl domină: o emoţie religioasă când mă gândesc la tot ceeace reprezentaţi. Acest mare cuvânt nu este prea mare pentru d-vs. El este cu prisosinţă justificat în faţa miracolului împlinit de geniul României, ai cărei păstrători sunteţi.

Miracol al reînvierii, atunci când toate fatalităţile păreau să se conjure pentru a-l face imposibil. Inviere a unui popor încercuit în patru sicrie: Turcia, Rusia, Austria şi Ungaria. Dar sufletul arzător şi înţelept al îndepărtaţilor şi glorioşilor voştri strămoşi plana peste aceste morminte. Sufletul acesta, unul, indivizibil, nepieritor, răbdător şi fecund trăia şi creia în sufletul generaţiunilor care au suferit şi luptat pe acest pământ udat de atâta sânge, în acei pe care aş voi să-i pot evoca într'un cortegiu de apoteazu, Ştefan cel Mare şi tovarăşii lor ale căror fapte strălucesc în întunecata istorie, ca sumbre fulgmaţiuni.

Acest suflet — unul şi multiplu a poruncit membrilor risipiţi de a ridica piatra mormintelor, de a se uni şi a se însufleţi. Triumful spiritului asupra materiei, al justiţiei asupra nedreptăţii, al iubirii asupra violenţei, a vieţii asupra morţii.

Prodigioasă afirmare de forţe spirituale, care confirmă eminenţa nobleţei române, asigurându-i un loc în elita umanităţii; însfârşit una din regiunile sacre ale lumei.

Simplu pelerin al Franţei, cu cel mai pios sentiment salut în voi pe păstrătorii, interpreţii şi conducătorii geniului român, elita unei elite, astfel că pătrund printre d-voastră ca într'un sanctuar al unui sanctuar.

*

Adunarea a ovaţionat călduros pe ilustrul oaspe şi academician.

Şedinţa s'a ridicat la ora 5.

—— oxo ——

NOTE

CEARDAŞUL IN CIŞMIGIU...

O muncă dârză, — mai mare şi mai grea decât îşi închipuie marele public, — şi un devotament desfăşurat fără aşteptarea măcar a unei recunoaşteri, au făcut ca până mai eri Cişmigiul să fie o binecuvântare a îmbâcsitei noastre Capitale, bucurie pentru ochi şi pentru suflet, şi un plămân al Bucureştilor...

Cişmigiul a ajuns însă cu totul altceva în momentul de faţă.

Joi, — Ziua Eroilor —, frumoasa grădină, realizată cu un simţ artistic din cele mai delicate, a oferit un aspect de culminantă şi groaznică degradare generală, de altfel ca şi în alte sărbători şi Duminici...

O imensă turmă de proaste slugi murdare şi gălăgioase a invadat parcul, sălăşluind acolo, cu urlete de animale şi în atitudini obscene, — aşa cum, dela un timp se face în Cişmigiu, în fiecare Duminică şi sărbătoare...

Respectul pentru cuvântul scris ne împiedică să arătăm scabroasele detalii ale acestei imunde adunări, tăbărâtă acolo, murdărind locul şi ofensând cu simpla lor prezenţă deşănţată.

Hoarda s'a rupt pe urmă în grupuri, şi, slugi, şi bucătărese, ţinându-se de mijloc peste rochia în creţuri sau peste cioareci, în chiuituri sălbatece, a bătut nisipul aleelor şi iarba, cu cismele potcovite, jucând Ceardaşul ore întregi, până noaptea târziu...

S'a comemorat şi în parcul Cişmigiu, Ziua Eroilor, în ţipete ungureşti, jucându-se Ceardaşul...

Au fost scene de o trivialitate şi de o sfidare fără precedent.

Lumea s'a întrebat şi se întreabă, uimită: „Cum se poate? Dintre autorităţi nu mai vede nimeni, nimic?..."

Am regretul să răspund, — după cele petrecute: „Nu! Nu mai vede nimeni, nimic!".

M. Negru

Consiliul de miniştri şi concesionarea telefoanelor

— Nu s'a putut stabili o înţelegere între cele două tabere —

Membrii guvernului s'au întrunit Vineri seară, la 7 în consiliu, sub preşedinţia d-lui Iuliu Maniu.

Discuţiile au durat până la ora 10 seara.

Nu s'a dat nici o relaţie oficială reprezentanţilor ziarelor comunicându-li-se doar verbal de către un şef de cabinet, că „s'au luat în cercetare diferite oferte în ce priveşte concesionarea telefoanelor. Alegerea casei a cărei ofertă va fi acceptată a fost amânată pentru viitorul consiliu de miniştri".

DOUĂ CONCEPŢII

După terminarea consiliului de miniştri, d-nii Iuliu Maniu şi Al. Vaida au plecat la locuinţa primului ministru, unde au continuat discuţiile.

Ştiri din sursă guvernamentală arată, că deosebirea de vederi, în ce priveşte concesionarea telefoanelor, între ministrul de finanţe şi fostul ministru Popovici — ceeace a dus la înăsprirea raporturilor dintre cele două tabere guvernamentale — e următoarea:

Actualul ministru de finanţe e pentru concesiunea directă către casa Morgan. Intre alte argumente, în sprijinul tezei sale, actualul vistiernic invocă necesitatea de a da prilej şi capitalului anglo-american să vină în ţara noastră, participând efectiv la lucrări de refacere. S'au citat motive de nemulţumire ale marei finanţe engleze, pentru preferinţe, de dată recentă, ale conducătorilor de azi ai statului.

ALT PUNCT DE VEDERE

Fostul ministru Popovici, încă de pe vremea când conducea departamentul finanţelor, studiase chestiunea concesiunii telefoanelor şi sprijină oferta casei Erricson — din concernul Kruger — care se bazează pe principiul unei societăţi cointeresate cu statul, casa Erricson acordând şi un împrumut de 2 miliarde lei, afară de capitalurile de investiţie.

Se pare că preşedintele consiliului înclină spre acceptarea punctului de vedere al actualului ministru de finanţe, adică să se concesioneze casei Morgan telefoanele.

Dar mai este o chestiune asupra căreia d. Maniu nu s'a gândit îndestul. Este chestiunea avizului statului-major al armatei asupra înstrăinării telefoanelor naţionale.

COMPENSAŢII

In schimb d. Maniu cere ca ramura ţărănistă să nu-i mai facă dificultăţi pe tema intrării în guvern a d-lor Mihai Popovici şi D. R. Ioaniţescu. D. Ion Mihalache a cerut răgaz să ia din nou contact cu d. Gr. Iunian — duşman neîmpăcat al acestei transacţii— spunând că speră ca de data asta fostul ministru de justiţie să fie mai împăciuitor şi să renunţe la ideea de a răscoli — în eventualitatea numirii d-lor Popovici şi Ioaniţescu — unele fapte petrecute nu de mult.

O altă dificultate e pricinuită pe o numire foarte... eventuală: Cine va fi director al viitorului „Credit Agricol". D. Maniu susţine pe d. Lugoşanu, care a dus negocierile. Ţărăniştii vor să impună pe d. Răducanu.

*

Consiliul a cercetat din noi noianul de legi depus la Cameră şi Senat spre a se vedea ce mai pot amâna pentru la toamnă.

—— x ▣ x ——

Prăbuşirea unui avion de curse

Constantinopol, 30 (telegramă part.) — Un avion, care face cursa Stambul-Paris, s'a prăbuşit azi imediat după ce îşi luase sborul. Un pilot şi un pasager iugoslav au fost răniţi.

Pasagerii şi-au continuat dramul cu Simplonul.

D. Poincare şi proectul Briand

Paris, 30 (Danub. — *D. Poincaré publică în ziarul „Excelsior" de astăzi un articol asupra memorandului d-lui Briand, spunând între altele că acesta din urmă s'a achitat de misiunea pe care i-a încredinţat-o Liga Naţiunilor, cu mult tact, dar că primirea memorandului de către opinia publică din diversele State, deşi respectuoasă, nu este foarte încurajantă pentru adoptarea ideii preconizate.*

Guvernele nu s'au rostit încă, dar presa străină lasă să se întrevadă că mai trebue trecute multe etape până când Statele să poată adopta proiectul d-lui Briand. D. Poincaré se ocupă în special de atitudinea presei britanice şi spune că atâta vreme cât Anglia va continua să privească Europa din situaţia ei insulară, să invoace dominionurile şi să amintească că Marea Britanie este un imperiu colonial, cu greu se va putea ajunge la o uniune europeană. Insfârşit, d. Poincaré salută cu satisfacţie faptul că d. Briand n'a insistat asupra denumirii de „Statele-Unite ale Europei", ci a ales definiţia cu multă circumspecţiune.

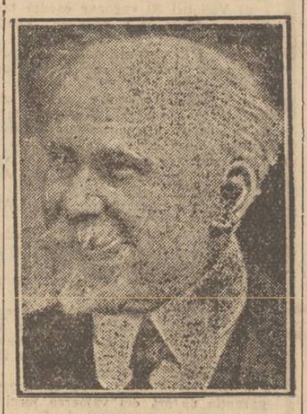

D. R. POINCARÉ

—— oxo ——

Lămuriri şi restabiliri de adevăruri

— „Cazul" d-lui C. Stere —

de ION INCULEŢ

Eram hotăriţi dintr'o datorie morală şi naţională să trecem sub tăcere „Documentările şi lămuririle politice" ale d-lui C. Stere, chiar cu toate neadevărurile şi exagerările lor debitate cu o uşurinţă şi o seninătate demne numai de veşnicul postulant la titlul de „mare revoluţionar permanent", recunoscut ca atare, dacă nu de alţii, cel puţin de el însuşi.

Insă articolul XX nu poate să rămână fără un imediat răspuns, fiindcă în acel articol, d. Stere a pus în chestie, în starea nedumerirei generale a opiniei publice europene, însăşi existenţa Basarabiei *româneşti*, nu numai din punct de vedere intern, dar şi extern, fiind „silit", —nu spune de cine, sau de ce,— să pronunţe un cuvânt cu adevărat foarte greu şi chiar monstruos pentru un român, că: *„Statutul internaţional al Basarabiei îşi aştepată încă lămurirea definitivă".*

Mă întreb cu nedumerire, pentru ce d. Stere vrea să pună în dubiu trăinicia Unirii Basarabiei din punct de vedere internaţional? Cui prodest?

Oare prin tratatul dela Paris din 28 Octombrie 1920, situaţia Basarabiei din punct de vedere internaţional nu este destul de lămurită?

Doar în acest tratat dintre „Imperiul Britanic, Franţa, Italia, Japonia, principalele Puteri aliate şi România" se spune clar în Art. I: *„Inaltele părţi contractante declară, că recunosc suveranitatea României asupra teritoriului Basarabiei, cuprins între frontiera actuală a României, Marea Neagră, cursul Nistrului dela gura sa până la punctul unde este tăiat de vechiul hotar dintre Bucovina şi Basarabia şi acest vechi hotar".*

Nu este destul de clar? Atunci dece d. Stere vrea să mai scormonească această chestiune?

Poate d-sa face aluzie la Rusia? Dar în cazul acesta, nu se poate, ca d. Stere să nu înţeleagă, că diferendul între Rusia şi România constă nu în aceea cui aparţine Basarabia, ci în aceea unde să fie graniţa celor două lumi — lumea comunistă-sovietică şi lumea de civilizaţie occidentală. Şi se ştie că bolşevicii privesc toate chestiunile în „mastabul planetar", ei nu visează de cât o revoluţie mondială. Insuş d. Stere a spus: Ferească Dumnezeu, dacă bolşevicii vor intra în Basarabia, nu se vor opri la Prut, ci vor merge mai departe, până unde vor putea.

Prin urmare, datoria fiecăruia este să nu vâre dubiu în sufletele neîncercate despre situaţia internaţională a Basarabiei, ci să întărească sufletele mai ales din Basarabia, în solidaritatea acestei provincii cu România Mare şi prin ea cu întreaga lumea civilizată din occident.

Acesta, credem, este adevărul. Şi singurul motiv al evocării Statutului internaţional al Basarabiei, că „vor avea dar încă de spus cuvântul lor greu în cumpănă acei cari"... adică d. Stere, — nu este menit să micşoreze numărul mormintelor morale ale intelectualilor şi conducătorilor de popoare, cari n'au înţeles mersul istoriei nici al poporului lor, nici al lumei întregi.

Iar pe d. Stere putem să-l asigurăm, că în eventualele pertractări cu Rusia bolşevică nu va fi el într'o Românie Mare normală cel mai indicat să ducă aceste pertractări.

De altfel îmi închipui că tratativele cu Rusia le-ar duce România Mare şi nu Basarabia, ori câţi oameni ar avea ea, „al căror drept de a vorbi în numele ei nimeni nu-l poate tăgădui".

TARIA UNIRII

Dar tăria Basarabiei Româneşti se bizue nu atât pe tratatele internaţionale, cât pe conştiinţa generală românească, cum că această provincie este şi a fost a noastră, a României Mari, iar solidaritatea unirii se sprijină pe hotărîrea celor 18 milioane de români de a-o apăra cu sânge şi fer şi de a-o păstra Neamului, ori cu ce sacrificii.

Acesta este adevărul şi pot să-l asigur pe d. Stere, că dacă d-sa într'adevăr atât iubeşte Basarabia, tristă soartă ar avea această provincie, dacă, după cum scrie d-sa în articolul său, singura „verigă de unire necesară — chezăşia solidarităţii şi înfrăţirii între trunchiul răzleţit de peste Prut şi restul Neamului Românesc" — ar fi numai el, Stere.

Ce aberaţie!

Nu! Sunt alte verigi mai puternice de unire între „trunchiul răsleţit de peste Prut şi restul Neamului Românesc".

Este, în primul rând acelaş sânge — şi care s'a vărsat în abundenţă în luptele seculare pentru Unire şi care încă curge în vinele tuturor românilor dela Nistru până la Tisa, hotărîţi să trăiască în unire.

Este aceeaşi limbă şi aceeaşi credinţă transmise de sute de ani din generaţie în generaţie, cari au plămădit sufletul românesc atât de statornic în existenţa lui şi atât de dârz în apărarea drepturilor şi dreptăţii cauzelor româneşti.

Mai sunt amintirile ce nu se şterg despre o origină comună, o aşezare comună pe pământul strămoşilor, o istorie comună, cari ţin nestinse aspiraţiunile permanente ale unui neam.

Şi toate aceste verigi şi încă multe altele i-au făcut pe românii din Ardeal, după o mie de ani, pe cei din Bucovina, după o sută cincizeci, iar pe cei din Basarabia după o sută de ani de viaţă răzleaţă, — la momentul pregătit de istorie să se scoale toţi ca unul pentru a-şi clădi o viaţă în unire.

Acesta este adevărul. Şi pot să-l asigur iarăşi pe d. Stere, că aceste verigi sunt mult mai puternice decât un singur om, o „răsuflare a lutului animat", oricât de animat ar fi acest lut, şi dacă chiar n'ar avea la activul său celea ce le are.

DIN CAUZA SUPARARII D-LUI STERE?

Dar să vedem dacă într'adevăr Basarabia românească este în primejdie din cauza supărării d-lui Stere, care a fost forţat de foştii lui prieteni să părăsească un partid, în care, nu ştia nimeni până la data de 3 Aprilie 1930, că d. Stere se simţea aşa de rău sub conducerea „Domnului Preşedinte".

La drept vorbind, după părerea mea ar fi fost mai natural ca aceşti corifei să fi rămas şi mai departe împreună, de oare-

Continuare în pag. 2-a

—— x ▣ x ——

FILME

In Jo-Man-Fu.

— Cu ce vă putem servi?

— Cu un inel.

— Ce piatră?

— Briliant.

Bijutierul înşiră câteva pe geamul gros de un deget.

— Preţurile?

— 15.000... 25.000... 50.000...

— A, nu. Ceva mai frumos, mai mare, mai de efect.

Bijutierul se uită la tânărul sclivisit şi cu monoclu, caută fără să se aplece într'o cutie misterioasă şi depune sub ochii amatorului un solitar superb.

Tânărul tresare impresionat.

— Cât costă?

— Nouă sute de mii de lei. E ceva excepţional cum nu se găseşte în Jo-Man-Fu.

— Dă-mi voe să-l examinez mai bine, şi dacă convenim, îl iau imediat.

Pe când muşteriul întoarce inelul pe toate părţile, urmărit de vigilenţa discretă a unui servitor sdravăn, chemat pe nesimţite, bijutierul trece la telefon şi anunţă poliţia că are în prăvălie un tip care ar putea fi spărgătorul dela Stratulat-Shu şi dela alţi păgubaşi.

Peste cinci minute, un inspector cu părul vulvoi sare din automobil drept în magazin şi înfăşcă pe tânărul cu monoclu.

— Urmează-mă!

— Urmează-mă d-ta, dacă ai poftă!

— Să nu sufli!

— Să nu pui mâna pe mine, că te nenorocesc!

— Actele!

— Poftim.

Poliţistul rămâne cu gura căscată: tânărul era şeful de cabinet al unui demnitar.

După o clipă de gândire, zise cu ton moderat:

— Nu veţi lua în nume de rău dacă voi controla. Datoria îmi cere.

— La dispoziţie.

Se sue amândoi în maşină, şi peste zece minute se prezintă demnitarului.

Acesta ascultă cam încurcat tărăşenia, zâmbeşte silit şi bate pe umeri pe poliţist:

— N'are dreptate? E tânăr! Lasă-l să-şi trăiască viaţa!

Şi, pe urmă, tânărului:

— Numără-i banii, ca să-i ducă bijutierului.

Inspectorul încasă suma, scoasă din casa de fer de lângă biurou, clipi cu înţelesuri pentru sine însuşi, şi se retrase plocănindu-se.

Inelul se răsfaţă în degetul parfumat şi nebunatic al unei frumuseţi artistice de pe o scenă din Jo-Man-Fu, sclipind spre loja demnitarului, — prietenul ei, — ca şi când i-ar face cu ochiul, — pe când tânărul cu monoclu, mândru de piruetele devotamentului său, îi adună perii de pe smoking şi-i lustruşte jobenul cu mâneca jachetei.

Don José